

დანიელის წიგნი — ნომერი ოთხმოცი

ხილვათა დასასრული და დასაწყისი: ელენ უაითის უკანასკნელი საჯარო ხილვა 1884 წელს და მისი მნიშვნელობა

Jeff Pippenger

2024-02-13

1884 წელს ელენ უაითს ჰქონდა თავისი უკანასკნელი ღია ხილვა. იგი მიეცა პორტლენდში, ორეგონის შტატში. მისი პირველი ღია ხილვა მიეცა 1844 წელს, პორტლენდში, მეინის შტატში. იესო ყოველთვის ასახავს რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით.

„1844 წელს დროის გასვლის შემდეგ დიდი ხანი არ იყო გასული, რომ მე მომეცა ჩემი პირველი ხილვა. მე პორტლენდში ვსტუმრობდი ქალბატონ ჰეინსს, ქრისტეში ძვირფას დას, რომლის გულიც ჩემს გულთან იყო შეერთებული; ხუთნი ვიყავით, ყველანი ქალები, და მშვიდად ვიყავით მუხლმოდრეკილნი საოჯახო სამსხვერპლოსთან. როცა ვლოცულობდით, ღვთის ძალა დამეცა მე ისე, როგორც მანამდე არასოდეს მეგრძნო.“

„მეჩვენებოდა, რომ შუქით ვიყავი გარემოცული და დედამიწიდან სულ უფრო და უფრო მაღლა ავდიოდი. შევბრუნდი, რათა სამყაროში ადვენტისტი ხალხისთვის შემეხედა, მაგრამ ვეღარ ვიპოვე ისინი, როცა ხმამ მითხრა: ‘კვლავ შეხედე და ოდნავ უფრო მაღლა აიხედე.’ ამის შემდეგ თვალები ავწიე და დავინახე სწორი და ვიწრო გზა, რომელიც სამყაროზე მაღლა იყო აღმართული. ამ გზაზე ადვენტისტი ხალხი მიემართებოდა ქალაქისკენ, რომელიც გზის შორეულ ბოლოში იყო. გზის დასაწყისში მათ უკან კაშკაშა ნათელი ედგა, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო ‘შუალამის ძახილი.’ [იხ. მათე 25:6.] ეს ნათელი მთელ გზაზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულიყვნენ.“

„თუ ისინი თვალს იესოზე, რომელიც მათ წინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდა, მტკიცედ მიაპყრობდნენ, უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგნი დაიღალნენ და თქვეს, რომ ქალაქი ძალზე შორს იყო და ელოდნენ, რომ აქამდე უკვე შესულნი იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო მათ ამხნევებდა თავისი დიდებული მარჯვენა მკლავის აღმართვით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტურ ჯგუფზე ირხეოდა, და ისინი შეჰღალადებდნენ: „აღელუია!“ სხვებმა კი თავქარიანად უარყვეს უკან მათთვის მანათობელი ნათელი და თქვეს, რომ მათ ასე შორს ღმერთი არ გამოუძღვა. მათ უკან ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დატოვა, და ისინი წაბორძიკდნენ, თვალთაგან დაკარგეს მიზანიც და იესოც, და ბილიკიდან ქვემოთ, ქვეშ მდებარე ბნელ და უკეთურ სამყაროში გადაცვივდნენ.“ ქრისტიანული გამოცდილება და ელენ ჯ. უაითის სწავლებები, 57.

ელენ უაითის ექვსტომიან ბიოგრაფიაში, რომელიც მისმა შვილიშვილმა ართურ ლ. უაიტმა დაწერა, იგი აღწერს ჯონ ლაფბოროს მიერ 1893 წლის გენერალური კონფერენციის სესიაზე გაკეთებულ განცხადებას.

„ლოგბორომ, გენერალური კონფერენციის სხდომაზე სიტყვით გამოსვლისას, ცხრა წლის შემდეგ განაცხადა: „მე დის უაიტი ხილვაში დაახლოებით ორმოცდაათჯერ მინახავს. პირველად ეს დაახლოებით ორმოცი წლის წინ მოხდა.... მისი უკანასკნელი საჯარო ხილვა იყო 1884 წელს, ორეგონის შტატის პორტლენდში, ბანაკის ტერიტორიაზე.“ Ellen White Biography, ტომი 3, 256.

მას კვლავ უნდა ჰქონოდა სიზმრები და ხილვები 1884 წლის შემდეგაც, მაგრამ ის ხილვები, რომლებიც საჯაროდ ხდებოდა, დასრულდა ზუსტად ორმოცი წლის შემდეგ მათი დაწყებიდან, და ღია ხილვათა დასაწყისიცა და დასასრულიც ორივე პორტლენდად წოდებულ ქალაქებში მოხდა. პირველი ქალაქი შეერთებული შტატების აღმოსავლეთ სანაპიროზე მდებარეობდა, უკანასკნელი კი — დასავლეთ სანაპიროზე. ზოგიერთს შეიძლება სურდეს იდავოს, რომ ეს ფაქტი არაფერს ნიშნავს, გარდა ადამიანური დამთხვევისა, ხოლო სხვებმა შეიძლება იდავონ, რომ ღია ხილვათა დანიშნულება აღსრულდა, ამიტომ უფალმა ისინი ორმოცი წლის შემდეგ დაასრულა.

რეალური მიზეზი მდგომარეობს იმაში, რომ იზრდებოდა ურჩობა და ამბოხება წინასწარმეტყველების ძღვენის მიმართ, რომელიც მილერიტულ მოძრაობას ჰქონდა მინიჭებული.

„მას შემდეგ, რაც ოკლენდში ჩამოვედი, დამამძიმა ბეთლ-კრიკის მდგომარეობის შეგრძნებამ, და მე — უძლური, უღონო, რომ თქვენი დახმარება შემძლებოდა. ვიცოდი, რომ ურწმუნოების საფუარი მოქმედებდა. ისინი, რომელნიც უგულუბელყოფდნენ ღვთის სიტყვის აშკარა დარიგებებს, უგულუბელყოფდნენ აგრეთვე მოწმობებს, რომლებიც მათ მოუწოდებდა, ყური დაეგდოთ ამ სიტყვისათვის. გასულ ზამთარს, ჰილდსბურგში ყოფნისას, ბევრს ვლოცულობდი და დამძიმებული ვიყავი შფოთვითა და მწუხარებით. მაგრამ ერთ დროს, როცა ლოცვაში ვიყავი, უფალმა უკუაგოდ წევდიადი, და დიდმა ნათელმა აღავსო ოთახი. ღვთის ანგელოზი ჩემს გვერდით იდგა, და მეჩვენებოდა, თითქოს ბეთლ-კრიკში ვიყავი. თქვენს თათბირებზე ვიმყოფებოდი; მოვისმინე წარმოთქმული სიტყვები, ვიხილე და მოვისმინე ისეთი რამ, რომელთაც, ღმერთის ნება რომ ყოფილიყო, ვისურვებდი, სამუდამოდ ამოშლილიყო ჩემი მეხსიერებიდან. ჩემი სული ისე იყო დაჭრილი, რომ არ ვიცოდი, რა მექნა ან რა მეთქვა. ზოგი რამ არ შემიძლია ვახსენო. ნაბრძანები მქონდა, რომ არავისთვის მეცნობებინა ამის შესახებ, რადგან ჯერ კიდევ ბევრი რამ უნდა გამჟღავნებულიყო.

„მომეცა მითითება, შემეკრიბა ის ნათელი, რომელიც მომენიჭა, და მისი სხივები ღვთის ერისათვის გამენათებინა. ამას ვაკეთებდი გაზეთებში გამოქვეყნებული სტატიების საშუალებით. თვეების განმავლობაში თითქმის ყოველ დილით სამ საათზე ვდგებოდი და ვკრებდი სხვადასხვა მასალას, რომელიც დაიწერა მას შემდეგ, რაც ბატლ-კრიკში უკანასკნელი ორი მოწმობა მომეცა. ეს საკითხები ჩამოვწერე და სასწრაფოდ გამოგიგზავნეთ; მაგრამ სათანადოდ ვერ ვიზრუნე საკუთარ თავზე, და შედეგად ტვირთის ქვეშ დავეცი; ჩემი ნაწერები სრულად დასრულებული არ იყო, რათა გენერალურ კონფერენციამდე თქვენამდე მოედწია.

„კვლავ, ლოცვის დროს, უფალმა თავი გამომიცხადა. მე კვლავ ბატლ-კრიკში ვიმყოფებოდი. მრავალ სახლში ვიყავი და თქვენი სიტყვები თქვენი სუფრების ირგვლივ მესმოდა. დაწვრილებით მათ შესახებ ახლა თქმის ნება არა მაქვს. ვიმედოვნებ, არასოდეს მომიწევს მათი მოხსენიება. ასევე მქონდა რამდენიმე უაღრესად შთამბეჭდავი სიზმარი.

„რომელ ხმას აღიარებთ თქვენ ღვთის ხმად? რა ძალა აქვს უფალს შემონახული, რათა გამოასწოროს თქვენი შეცდომები და გიჩვენოთ თქვენი გზა ისე, როგორც ის არის? რა ძალა იმოქმედოს ეკლესიაში? თუ თქვენ უარს იტყვით დაჯერებაზე მანამ, სანამ გაურკვევლობის ყოველი ჩრდილი და ეჭვის ყოველი შესაძლებლობა არ მოისპობა, თქვენ ვერასოდეს ირწმუნებით. ეჭვი, რომელიც სრულყოფილ ცოდნას მოითხოვს, არასოდეს დაემორჩილება რწმენას. რწმენა მტკიცებულებაზე დამყარებული და არა დემონსტრაციაზე. უფალი ჩვენგან მოითხოვს, დავემორჩილოთ მოვალეობის ხმას, როცა ჩვენს ირგვლივ სხვა ხმები მოგვიწოდებენ, საწინააღმდეგო გზას დავადგეთ. ჩვენგან გულმოდგინე ყურადღებას მოითხოვს, რათა გავარჩიოთ ის ხმა, რომელიც ღვთისაგან მეტყველებს. ჩვენ უნდა აღვუდგეთ და დავძლიოთ მიდრეკილება, და სინდისის ხმას დავემორჩილოთ ყოველგვარი მოლაპარაკებისა და კომპრომისის გარეშე, რათა მისი შეგონებები არ შეწყდეს და ნებად და იმპულსმა არ იბატონონ. უფლის სიტყვა მოდის ყველა ჩვენგანთან, ვისაც არ გავუწვევებთ წინააღმდეგობა მის სულს იმ განზრახვით, რომ არ მოგვეცმინა და არ დავემორჩილებოდით. ეს ხმა ისმის გაფრთხილებებში, რჩევებში, მხილებებში. ეს არის უფლის ნათლის უწყება თავისი ხალხისათვის. თუ ჩვენ დაველოდებით უფრო ხმამაღალ მოწოდებებს ან უკეთეს შესაძლებლობებს, ნათელი შესაძლოა წაგვერთვას და სიბნელეში დავრჩეთ.“
Testimonies, ტომი 5, 68.

და უაითმა მიუთითა, რომ თუ კვლავაც გამოვლინდებოდა მისი, როგორც წინასწარმეტყველ ქალის, მსახურების წინააღმდეგ ამბოხება, „სინათლე შეიძლებოდა წართმეულიყო“ და ლაოდიკიური ადვენტიზმი „დარჩენილიყო სიბნელეში“. 1915 წელს სინათლე წართმეულ იქნა. ღმერთი მაშინაც და ახლაც სრულიად ძალმოისილია, აღადგინოს წინასწარმეტყველი ან წინასწარმეტყველი ქალი, როცა ამას თავად იწებებს. მან ელისეს აღადგინა ელიას შემდეგ, მაგრამ 1915 წლის შემდეგ არ აღდგომილა არც ერთი ცოცხალი წინასწარმეტყველი, რადგან უფალს „სინათლე წართმეული ჰქონდა“.

როცა საქმე შეეხება დას უაითის სიზმრებსა და ხილვებს, არსებობდა სამი პერიოდი. პირველი, ორმოცწლიანი პერიოდი, რომლის განმავლობაში ხილვები საჯაროდ ხდებოდა, იმ მიზნებისთვის, რომლებიც დაკავშირებული იყო ამ ძღვენის დამკვიდრებასთან იმ ადამიანთა გონებაში, რომლებიც ხილვების დროს დამსწრენი იყვნენ. შემდეგ, 1884 წლიდან მის სიკვდილამდე, 1915 წლამდე, ეძლეოდა ხილვები და სიზმრები, რომლებიც კვლავაც ღვთის ხალხის აღშენებისთვის იყო, მაგრამ კერძოდ ეძლეოდა. მესამე პერიოდი 1915 წელს დაიწყო და წარმოადგენდა მტკიცებულებას, რომ ლაოდიკიური ადვენტიზმი განდგომილების სიბნელეში იყო.

ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელს განასახიერებს, და სრული აჯანყების პერიოდში, რომელსაც ელი და მისი ორი ძე, ჰოფნი და ფინეჰასი, წარმოადგენდნენ,

„ხილვა არ იყო გახსნილი.“ ამის მიზეზი მათი უხეში ურჩობა და აჯანყება იყო. ღმერთი არ იცვლება.

„ელის სახლს კიდევ ერთი გაფრთხილება უნდა მისცემოდა. ღმერთს აღარ შეეძლო ზღვარს გარეშე მღვდელმთავართან და მის ძეებთან ურთიერთობა; მათმა ცოდვებმა, როგორც სქელმა ღრუბელმა, მოაშორა მისი წმიდა სულის თანდასწრება. მაგრამ ბოროტების შუაგულში ყრმა სამუელი ზეცისადმი ერთგული დარჩა, და ელის სახლისადმი გამოტანილი მსჯავრის უწყება იყო სამუელის დავალება, როგორც უზენაესის წინასწარმეტყველისა.“

„იმ დღეებში უფლის სიტყვა ძვირფასი იყო; აშკარა ხილვა არ იყო. და მოხდა იმ დროს, როცა ელი თავის ადგილზე იწვა და თვალები დაუბინდა, ისე რომ ვეღარ ხედავდა; და ვიდრე ღვთის სანთელი ჩაქრებოდა უფლის ტაძარში, სადაც ღვთის კიდობანი იდგა, და სამუელი დასაძინებლად იყო დაწოლილი, უფალმა სამუელს მოუხმო.“ ხმა ელის ხმად რომ მიიჩნია, ყმაწვილი სასწრაფოდ მიიჭრა მღვდლის საწოლთან და უთხრა: „აჰა, აქა ვარ, რადგან შენ მიხმე.“ პასუხი იყო: „არ მომიხმობხარ, შვილო ჩემო; კვლავ დაწექი.“ სამჯერ მოუხმეს სამუელს და სამჯერვე მან იმავე სახით უპასუხა. მაშინ ელი დარწმუნდა, რომ ეს იდუმალი ძახილი ღვთის ხმა იყო. უფალმა გვერდი აუარა თავის რჩეულ მსახურს, ჭაღაროსან კაცს, რათა ბავშვთან ესაუბრა. ეს თავისთავად იყო მწარე, მაგრამ დამსახურებული მხილება ელისა და მისი სახლისათვის.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 581.

ელის სახლის განდგომილებაში ღია ხილვა აღარ იყო, რადგან იმ დღეებში უფლის სიტყვა „ძვირფასი“ იყო. ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნა როგორც „ძვირფასი“, ნიშნავს „იშვიათს“. 1844 წლიდან 1884 წლამდე ლაოდისკურ ადვენტიზმს ეძლეოდა „ღია ხილვები“. ეს პირველად დადგინდა ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობის ისტორიაში, ხოლო 1856 წელს დაიწყო იმის აღნიშვნა, რომ ფილადელფიური მოძრაობა ლაოდისკურ მოძრაობაში იყო გადასული, თუმცა ღია ხილვები გაგრძელდა, რადგან ღმერთი სულგრძელი და მოწყალეა.

შემდეგ, 1863 წელს, დაიწყო ამბოხება საფუძვლიან ჭეშმარიტებათა წინააღმდეგ, მაგრამ „ღია ხილვები“ გაგრძელდა 1884 წლამდე. შემდეგ მოხდა ცვლილება. ეზეკიელის მერვე თავში ოთხი სისაძაგლე წარმოდგენილია, როგორც ბუნებით მზარდი. 1884 წელი აღნიშნავს პირველი თაობის თითქმის დასასრულსა და მეორე თაობის დასაწყისს. ადვენტის ისტორია მოწმობს, რომ 1881 წელს, და შემდეგ კვლავ 1882 წელს, ამბოხებაში ორი მნიშვნელოვანი ზრდა მოხდა.

1881 წელს გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტმა (George Butler) დაწერა და Review and Herald-ში განათავსა სტატიების სერია, რომელშიც ამტკიცებდა, რომ ბიბლიის ზოგიერთი ნაწილი სხვა ნაწილებზე მეტად იყო შთაგონებული, და თავისი სტატიების დასასრულს მან მართლაც გამოკვეთა ბიბლიის ზოგიერთი ნაწილი, რომელიც, მისი თქმით, შთაგონებული არ იყო. ამის შემდეგ, 1882 წელს, Uriah Smith-მა, საგამომცემლო საქმის ერთ-ერთმა ხელმძღვანელმა და იმ დროისათვის საგანმანათლებლო საქმის ხელმძღვანელმაც, დაიწყო სწავლება, რომ როდესაც დას უაითს ეჩვენებოდა მომავლის წინასწარმეტყველური მოვლენები ან წარსულის წმინდა

ისტორია, მისი სიტყვები შთაგონებული იყო, მაგრამ იგი ამტკიცებდა, რომ როდესაც იგი ეკლესიის წევრთა პირად ნაკლოვანებებს მიუთითებდა, ეს უბრალოდ მისი ადამიანური აზრი იყო.

1881 წელს სატანამ, ეკლესიის პრეზიდენტის შუამავლობით, იერიში მიიტანა King James Bible-ის ავტორიტეტზე; ხოლო მომდევნო წელს საგანმანათლებლო და საგამომცემლო საქმის ხელმძღვანელმა მსგავსი იერიში მიიტანა Spirit of Prophecy-ის ავტორიტეტზე. 1884 წლიდან მოწმობა ასეთია, რომ იმ დღეებში ღია ხილვა აღარ იყო. 1863 წლიდან 1881 წლამდე ამბოხება ისე გაღრმავდა, რომ მოიცვა როგორც ბიბლია, ისე Spirit of Prophecy, და აღარ წარმოადგენდა მხოლოდ საფუძვლების უარყოფას.

ეზეკიელის მერვე თავში წარმოდგენილი ოთხი სისაძაგლე სრულდება ძველკაცთა მიერ, რაც იერუსალიმის ხელმძღვანელობას განასახიერებს, რომელიც 1863 წელს დაიწყო როგორც კანონიერი საეკლესიო ერთეული — ლაოდისკიური ადვენტიზმი. იმ დროისათვის Review and Herald-ში გამოქვეყნდა სტატია, რომლის ავტორობას ზოგი ისტორიკოსი ჯეიმს უაითს მიაკუთვნებს, თუმცა სტატიის დოკუმენტური საფუძველი უფრო მიუთითებს ურია სმიტზე, როგორც მის ნამდვილ ავტორზე. როგორც არ უნდა იყოს, იერიხონის ხელახლა აშენების წინააღმდეგ წყევლა ამკარად აღსრულდა ჯეიმს უაითზე, ხოლო ურია სმიტი იყო ის პიროვნება, რომელმაც შექმნა ყალბი 1863 წლის სქემა. 1881 წლისთვის გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტი Review and Herald-ში აქვეყნებდა სტატიებს, რომლებიც ბიბლიის სრული ავტორიტეტის წინააღმდეგ მსჯელობდა, ხოლო მომდევნო წელს ურია სმიტმა დაიწყო თავდასხმა წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტზე.

ძველნი, რომელთაც მცველნი უნდა ყოფილიყვნენ, წინ მიუძღოდნენ ამკარა იერიშში, რომელიც დაიწყო იმ საფუძვლოვან ჭეშმარიტებებზე თავდასხმით, რომლებიც წარმოდგენილია მილერის სიზმარში და გამოსახულია აბაკუმის ორ ფიცარზე. იქიდან მათ დაიწყეს თავდასხმა ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის ორ მოწმეზე. იმავე პერიოდში (1880-იანი წლების დასაწყისში) ჯანდაცვის საქმის ხელმძღვანელმა, ჯონ ჰ. კელოგმა, დაიწყო პანთეიზმის სპირიტუალიზმის დანერგვა ეკლესიის ხელმძღვანელობაში. 1881 წელს ჯეიმს უაითი განისვენა, ხოლო და უაითი იმყოფებოდა ეკლესიის საგანმანათლებლო, ჯანდაცვისა და პოლიტიკური სტრუქტურის ხელმძღვანელობის მზარდი ამბოხის შუაგულში.

1856 წელს მოსული უწყება, რომელიც წარმოადგენდა „შვიდი ჟამის“ გამრავლებულ ნათელს და აგრეთვე ლაოდისკისადმი მიმართულ უწყებას, უარყოფილ იქნა, და უფალს განზრახული ჰქონდა სწორედ იმავე უწყების გამეორება 1888 წელს, მინეაპოლისში გამართულ გენერალურ კონფერენციაზე, უხუცესთა ჯონსისა და ვაგონერის მიერ წარდგენილი უწყების მეშვეობით. მათი უწყება ახალი უწყება არ იყო, და როდესაც იმათ, ვინც მათ უწყებას ეწინააღმდეგებოდა, დას უაითმა მიმართა, მან დაადგინა, რომ მოჯანყეებს სჯეროდათ, თითქოს ჯონსისა და ვაგონერის უწყებისადმი მათი წინააღმდეგობა წარმოადგენდა მათ პასუხისმგებლობას, დაეცვათ ძველი სასაზღვრო ნიშნები, რომლებიც აგრეთვე ძველი საფუძვლებია. მათმა ურჩობამ გამოავლინა, რომ 1888 წლისთვის მათ უკვე აღარ ესმოდათ, თუ რა იყო ეს საფუძვლები;

კერძოდ, რომ საფუძველმდებელი ჭეშმარიტებები ქრისტეს სიმართლეს წარმოადგენს. სასაზღვრო ნიშნებისა და უილიამ მილერის წესების კონტექსტში მან განაცხადა:

„ჩვენ თვითონ უნდა ვიცოდეთ, რას წარმოადგენს ქრისტიანობა, რა არის ჭეშმარიტება, რა არის ის რწმენა, რომელიც მივიღეთ, და რა არის ბიბლიური წესები — ის წესები, რომლებიც მოგვენიჭა უმაღლესი ავტორიტეტისაგან. მრავალნი არიან, რომელთაც სწამთ მიზეზის გარეშე, რომელსაც თავიანთი რწმენის საფუძველად დადებდნენ, ჭეშმარიტების შესახებ საკმარისი მტკიცებულების გარეშე. თუ მათ წარედგინება აზრი, რომელიც მათ წინასწარ ჩამოყალიბებულ შეხედულებებს ეთანხმება, სრულიად მზად არიან მის მისაღებად. ისინი არ მსჯელობენ მიზეზიდან შედეგამდე; მათ რწმენას არ გააჩნია ნამდვილი საფუძველი, და განსაცდელის ჟამს აღმოაჩენენ, რომ ქვიშაზე აუგიათ.“

„ვინც კმაყოფილებით ისვენებს საღვთო წერილის შესახებ თავისი ამჟამინდელი არასრულყოფილი ცოდნით და ფიქრობს, რომ ეს მის ხსნას საკმარისად ეყოფა, სასიკვდილო სიცრუეში განისვენებს. მრავალნი არიან, რომელნიც წმინდა წერილის არგუმენტებით სრულად არ არიან აღჭურვილნი, რათა შეძლონ ცდომილების გარჩევა და დაგმონ ყოველი გადმოცემა და ცრუმორწმუნეობა, რომელიც ჭეშმარიტებად იქნა გასაღებული. სატანამ ღვთის თაყვანისცემაში საკუთარი აზრები შეიტანა, რათა ქრისტეს სახარების სიმართლე გაერყვნა. მრავალი მათგანი, ვინც აცხადებს, რომ აწმყო ჭეშმარიტება სწამს, არ იცის, რას შეადგენს ის რწმენა, რომელიც ერთხელ უკვე გადაეცა წმინდანებს — ქრისტე თქვენში, დიდების სასიკეთა. მათ ჰგონიათ, რომ ძველ საზღვრებს იცავენ, მაგრამ ისინი ნელთბილნი და გულგრილნი არიან. მათ არ იციან, რას ნიშნავს თავიანთ გამოცდილებაში სიყვარულისა და რწმენის ნამდვილი სათნოება მოქსოვონ და ფლობდნენ. ისინი ბიბლიის გულმოდგინე მკვლევარნი არ არიან, არამედ ზარმაცნი და უყურადღებონი არიან. როდესაც აზრთა სხვადასხვაობა წარმოიშობა საღვთო წერილის მუხლებთან დაკავშირებით, ისინი, რომელთაც მიზანმიმართულად არ უსწავლიათ და მტკიცედ არ არიან გადაწყვეტილნი, თუ რა სწამთ, ჭეშმარიტებას განეშორებიან. ჩვენ ყველას უნდა ჩავუნერგოთ საღმრთო ჭეშმარიტების გულდასმით გამოკვლევის აუცილებლობა, რათა იცოდნენ, რომ ნამდვილად იციან, რა არის ჭეშმარიტება. ზოგიერთნი დიდ ცოდნას იჩემებენ და თავიანთი მდგომარეობით კმაყოფილნი არიან, მაშინ როდესაც საქმეზე მეტი მოშურნეობა არ გააჩნიათ, არც ღმერთისადმი და არც იმ სულებისადმი უფრო მხურვალე სიყვარული, რომელთათვისაც ქრისტე მოკვდა, ვიდრე იმ შემთხვევაში ექნებოდათ, ღმერთი რომ არასოდეს სცოდნოდათ. ისინი ბიბლიას არ კითხულობენ [იმისთვის], რომ მისი არსი და სიმდიდრე საკუთარ სულებს მიითვისონ. ისინი ვერ გრძნობენ, რომ ეს ღმერთის ხმაა, რომელიც მათ ესაუბრება. მაგრამ თუ გვინდა, რომ ხსნის გზა შევიცნოთ, თუ გვინდა, რომ სიმართლის მზის სხივები ვიხილოთ, უნდა ვიკვლევდეთ წმინდა წერილებს მიზანმიმართულად, რადგან ბიბლიის აღთქმები და წინასწარმეტყველებანი ნათელი დიდების სხივებს აფენენ გამოსყიდვის საღმრთო განზრახვაზე, რომელთა ეს დიდებული ჭეშმარიტებანი მკაფიოდ არ არის გაგებული.“ The 1888 Materials, 403.

ეს განცხადება აღებულია მისი მოწმობიდან 1888 წლის პერიოდის განმავლობაში, და იგი მიუთითებს, რომ აჯანყებულნი ქვიშაზე აშენებენ საფუძველს, თუმცა თავად ეს არ იციან. იგი აცხადებს: „მრავალი, ვინც აცხადებს, რომ სწამს აწმყო ჭეშმარიტება, არ იცის, რას შეადგენს ის რწმენა, რომელიც ერთხელ გადაეცა წმიდათ—ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება. მათ ჰგონიათ, რომ ძველ სასაზღვრო ნიშნებს იცავენ, მაგრამ ისინი თბილ-ცივნი და გულგრილნი არიან.“ იგი მათ კვლავ ლაოდიკეის მდგომარეობაში მყოფებად განსაზღვრავს, რადგან ისინი „თბილ-ცივნი“ არიან. და იგი განსაზღვრავს „იმ რწმენას, რომელიც ერთხელ გადაეცა წმიდათ—ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება.“ ქრისტე არის საუკუნეთა კლდე, და, როგორც საუკუნეთა კლდე, იგი წარმოადგენს მილერის სიზმრის ძვირფას ქვებს.

„გაფრთხილება უკვე მოცემულია: არავითარი არ უნდა იქნეს დაშვებული შემოვიდეს, რაც შეარყევს იმ რწმენის საფუძველს, რომლის ზედაშენებასაც ვახდენდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი, და მას შემდეგ განუწყვეტლივ ვიდექი მსოფლიოს წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ ვაპირებთ ფეხი ავიღოთ იმ საფუძვლიდან, რომელზეც ისინი იქნა დადგმული, როცა დღითი დღე გულმოდგინე ლოცვით ვეძებდით უფალს, ნათლის სამიებლად. გგონიათ, რომ შემემლო უარი მეთქვა იმ ნათელზე, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს, როგორც საუკუნეთა კლდე. იგი მიძღვებოდა მას შემდეგ, რაც მომეცა.“ Review and Herald, April 14, 1903.

იგი მიუთითებს ამბოხებულთა ერთ მნიშვნელოვან რეალობაზე, რომლებიც ეზეკიელის ძველი კაცები იყვნენ, როდესაც ამბობს: „ისინი მიზეზიდან შედეგამდე არ მსჯელობენ.“ უკეთურნი ვერ ან არ მსჯელობენ მიზეზიდან შედეგამდე. 1888 წლის გენერალური კონფერენციის სესიის შედეგი იმდენად ამბოხებითი იყო, რომ და უაიტმა დატოვება განიზრახა, მაგრამ მისმა ანგელოზურმა მეგზურმა უბრძანა, რომ იგი უნდა დარჩენილიყო და ჩაეწერა კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხების პარალელური ისტორია. ძველი კაცების ამბოხება იყო შედეგი, ხოლო მიზეზი იყო ლაოდიკეის გზავნილის უარყოფა, რომელიც 1856 წელს „შვიდი დროის“ გაზრდილ ნათელთან ერთად მოვიდა, შემდეგ კი 1863 წელს საფუძვლების წინააღმდეგ ამბოხებამდე გამწვავდა, რამაც შემდეგ გამოიწვია ჯერ ბიბლიაზე და შემდეგ წინასწარმეტყველების სულზე თავდასხმა, კელოგის სპირიტუალიზმის შემოღებასთან ერთად.

რა თქმა უნდა, ისტორიის მსვლელობაში ძველი ადამიანთა ისტორიკოსები აჯანყებასთან დაკავშირებულ ჭეშმარიტებებს ფარავდნენ ნაგვით, ტრადიციებით, ჩვეულებებითა და ზღაპრული თქმულებების გროვებით, რადგან იმგვარ აჯანყებაში მონაწილენი მუდამ ცდილობენ მტკიცებულებათა დაფარვას.

ვაი მათ, რომელნიც ღრმად ეძიებენ, რათა თავიანთი ზრახვა დაფარონ უფლისაგან; მათი საქმეები წყვდიადშია, და ამბობენ: ვინ გვხედავს ჩვენ? და ვინ გვიცნობს ჩვენ? ესაია 25:19.

მამაკაცები, რომელთაც ესაია ამ მუხლში მიმართავს, არიან ისინი, რომელთაც იგი განსაზღვრავს როგორც „მქირდავ კაცებს, რომელნიც ამ ხალხზე იერუსალიმში

მბრძანებლობენ“, და ისინი არიან იგივე ძველი კაცები, რომელნიც ეზეკიელის მერვე თავში ხალხის მცველნი უნდა ყოფილიყვნენ. ეზეკიელის მოწმობაში, მეორე სისაძაგლის დროს, რომელიც ადვენტიზმის მეორე თაობას აღნიშნავს, ისინი პასუხობენ იმ კითხვებს, რომელთაც ესაიას მქირდავი კაცები სვამენ: „რადგან ამბობენ: უფალი ვერ გვხედავს; უფალმა მიატოვა ქვეყანა“ (ეზეკიელი 8:12).

სატირალია გამოცხადებული იმ ისტორიული რევიზიონისტების მიმართ, რომლებიც ცდილობენ დაფარონ იმ ამბოხების ჭეშმარიტება, რომელმაც 1888 წლამდე მიიყვანა და რომელიც მაშინ მოხდა.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„უნდა გელაპარაკოთ მინეაპოლისში გამართული შეკრებების შესახებ. ერთ დროს გადავწყვიტე, დამეტოვებინა ეს შეკრება, რადგან ვხედავდი და ვგრძნობდი ძლიერ წინააღმდეგობის სულს, რომელიც იქ სუფევდა. ვერც ერთი წამით ვერ შევეგუებოდი იმ სულს, რომელიც მბრძანებლური ძალით მოქმედებდა ძმა მორისონსა და ძმა ნიკოლაზე. ვერც ერთი წამით ვერ დავაყენებ ექვქვეშ, როგორი სულისა იყავით თქვენ. უეჭველად ეს არ იყო ღვთის სული, და რათა აღარ განეგრძოთ ამ მოტყუებაში ყოფნა, ახლა ამას გწერთ.

იმ ღამეს, მას შემდეგ, რაც გადავწყვიტე, აღარ დავრჩენილიყავი მინეაპოლისში, სიზმარში ან ღამის ხილვაში — დანამდვილებით ვერ ვიტყვი, რომელი იყო — მაღალი, მბრძანებლური იერის მქონე პირი მოვიდა ჩემთან, მომიტანა უწყება და გამომიცხადა, რომ ღვთის ნება იყო, დავმდგარიყავი ჩემი მოვალეობის საგუშაგოზე, და რომ თავად ღმერთი იქნებოდა ჩემი შემწე და გამაძლიერებდა, რათა მეთქვა ის სიტყვები, რომელთაც იგი მომცემდა. მან თქვა: „ამ საქმისათვის უფალმა აღადგინა შენ. მისი მარადიული მკლავები შენ ქვეშ არიან. ამ კრებიდან მიღებულ იქნება გადაწყვეტილებები სიცოცხლისათვის ან სიკვდილისათვის; არა იმ აზრით, თითქოს ვინმე უნდა დაიღუპოს, არამედ სულიერი სიამაყე და საკუთარ თავზე დაყრდნობა დახურავს კარს, ისე რომ იესო და მისი სულიწმიდის ძალა ვერ იქნებიან შეშვებულნი. მათ კიდევ მიეცემათ შესაძლებლობა, გათავისუფლდნენ ცდუნებისაგან, მოინანიონ, აღიარონ თავიანთი ცოდვები, მივიდნენ ქრისტესთან და მოიქცნენ, რათა მან განკურნოს ისინი.“

„მან თქვა: ‘გამომყევი მე.’ მე ჩემს მეგზურს გავყევი და მან მიმიყვანა სხვადასხვა სახლებში, სადაც ძმები თავიანთ სახლებს იდგამდნენ, და თქვა: ‘ისმინეთ აქ წარმოთქმული სიტყვები, რადგან ისინი ჩაწერილია ჩანაწერთა წიგნში, და ამ სიტყვებს ექნებათ დამსჯავრებელი ძალა ყველას მიმართ, ვინც ამ საქმეში მონაწილეობს არა ზემოდან მომავალი სიბრძნის სულის მიხედვით, არამედ იმ სულის მიხედვით, რომელიც ზემოდან არ გარდამოდის, არამედ ქვემოდან არის.’“

„ვუსმენდი წარმოთქმულ სიტყვებს, რომელთაც უნდა შერცხვინოთ ყოველი ის, ვინც ისინი წარმოთქვა. სარკასტული შენიშვნები გადაეცემოდა ერთიდან მეორეს, და ამით დასცინოდნენ თავიანთ ძმებს A. T. Jones-ს, E. J. Waggoner-ს, Willie C. White-ს და მე თვითონაც. ჩემი მდგომარეობა და ჩემი საქმე თავისუფლად განიხილებოდა მათ მიერ, რომელთაც იმის საქმეში უნდა ყოფილიყვნენ ჩაბმულნი,

რომ ღმერთის წინაშე დაემდაბლებინათ თავიანთი სულები და საკუთარი გულები წესრიგში მოეყვანათ. როგორც ჩანდა, ერთგვარი მოჯადოება იყო მათში, როდესაც ჩაჰკვირტავდნენ თავიანთი ძმებისა და მათი საქმის შესახებ წარმოდგენილ უსამართლობებსა და წარმოსახვით გამონათქვამებს, რომელთაც ჭეშმარიტებაში არავითარი საფუძველი არ ჰქონდათ, და ეჭვის, შეკითხვისა და ურწმუნოების შედეგად ეჭვობდნენ, ლაპარაკობდნენ და წერდნენ მწარე სიტყვებს.“

„მითხრა ჩემმა მეგზურმა: ‘ეს წიგნებში ჩაწერილია იესო ქრისტეს წინააღმდეგ. ეს სული ვერ შეეთანხმება ქრისტეს, ჭეშმარიტების სულს. ისინი წინააღმდეგობის სულით არიან დამთვრალნი და, მთვრალის მსგავსად, აღარ იციან, რომელი სული განაგებს მათ სიტყვებსა თუ მოქმედებებს. ეს ცოდვა განსაკუთრებით შეურაცხყოფელია ღვთისთვის. ამ სულს ჭეშმარიტებისა და სიმართლის სულთან უფრო მეტი მსგავსებაც არა აქვს, ვიდრე იმ სულს, რომელმაც იუდეველები აღძრა, რომ შეექმნათ კავშირი ეჭვისათვის, კრიტიკისათვის და ქრისტეზე, ქვეყნიერების მხსნელზე, მზვერავებად ქცეულიყვნენ.“

„ჩემმა მეგზურმა მითხრა, რომ ამ უქრისტო საუბარს, ამ ბრბოსებრივ ლაპარაკს, რომელიც იმ სულს ამჟღავნებდა, რომელმაც ეს სიტყვები შთააგონა, მოწმე ჰყავდა. როცა ისინი თავიანთ ოთახებში შევიდნენ, ბოროტი ანგელოზებიც მათთან ერთად შევიდნენ, რადგან მათ კარი დაუხურეს ქრისტეს სულს და არ ისურვეს მისი ხმის მოსმენა. არ იყო სულის დამდაბლება ღვთის წინაშე. ლოცვის ხმა იშვიათად ისმოდა, ხოლო კრიტიკა და გაზვიადებული ნათქვამები და ვარაუდები და მიხვედრები და შური და ეჭვიანობა და ბოროტი ეჭვები და ცრუ ბრალდებები იყო გავრცელებული. მათი თვალელები რომ გახსნილიყო, დაინახავდნენ იმას, რაც შეაშფოთებდათ — ბოროტი ანგელოზების ზეიმს. და ასევე დაინახავდნენ გუშაგს, რომელმაც ყოველი სიტყვა მოისმინა და ეს სიტყვები ზეცის წიგნებში ჩაწერა.“

„შემდეგ ჩემთვის ცნობილი გახდა, რომ ამ დროს ყოველგვარი გადაწყვეტილების მიღება მოძღვრებითი საკითხების პოზიციებთან დაკავშირებით, იმის თაობაზე, თუ რა არის ჭეშმარიტება, ან სამართლიანი გამოკვლევის რაიმე სულის მოლოდინი, სრულიად ამაო იქნებოდა, რადგან ჩამოყალიბებული იყო კავშირი, რომელიც არ დაუშვებდა მათ მიერ მიღებულ არც ერთ აზრსა თუ პოზიციაში რაიმე ცვლილებას, ისევე როგორც იუდეველები არ უშვებდნენ. ჩემმა მეგზურმა ბევრი რამ მითხრა, რის დაწერის თავისუფლებაც მე არა მაქვს. აღმოვაჩინე, რომ საწოლში წამომჯდარი ვიჯექი მწუხარებისა და ტანჯვის სულით, და ამავე დროს მტკიცე გადაწყვეტილების სულით, რომ ჩემი მოვალეობის საგუშაგოზე დავმდგარიყავი კრების დასრულებამდე, ხოლო შემდეგ დავლოდებოდი ღვთის სულის მითითებებს, რომელიც მეტყოდა, როგორ მოვქცეულიყავი და რომელი გზა ამერჩია.“ The 1888 Materials, 277, 278.